

Gia đình Janssen

Mick - ông bố đảm

Có tâm hồn nghệ sĩ, sống bằng nghề viết sách và yêu các con mình hơn hết thấy mọi thứ trên đời.

Sarah - người mẹ nhiệt huyết và đam mê
Ca sĩ, diễn viên.

Lukas - chuyên gia công nghệ

Anh trai của Emma, không chỉ có sở trường về máy ảnh kỹ thuật số.

Emma - cô bé thông minh

Dưới mái tóc đỏ hoe bù xù của cô là cái đầu chứa đầy những ý tưởng tuyệt vời!

Ổng nhòm, đèn pin, dụng cụ mở khóa

Kính lúp

Các công cụ quan trọng cho nghề thám tử:

Máy ảnh với ống kính tê lê

Sổ tay ghi chép của ông chú Janssen

Chương 1

Chôm và Chĩa leo qua hàng rào cao ngất.

Ông quần Chĩa mắc phải cái đinh đóng trên một tấm ván. Vải rách toạc. Chôm đã đứng trong vườn trước và chiếu đèn pin quanh mình. “Có thật là nhà này không có chó không hả Chĩa? Tao không muốn bị ngoạm đâu.” Chĩa ngán ngẩm: “Lại mày nữa. Cái này là nguy cơ nghề nghiệp bình thường mà.” Chôm lắc đầu. “Nhưng đây là lần cuối tao làm cái trò đột nhập này đây, hiểu chưa? Làm trộm khổ bỏ xừ. Tao khoái làm đầu bếp hơn.”

“Đi tiếp đi, đồ chết nhất!” Chĩa quát. “Làm đầu bếp chỉ tổ bỏng tay với cả ngày đứng trong cái bếp nóng hầm hập. Với lại: Chỉ cần nhìn thấy bộ sưu tập tiền xu

của ngài Freitag giàu nứt đổ đổ vách và mở đồ trang sức của bà vợ thì mày sẽ hiểu ngay tại sao bọn mình trở thành dân đột nhập. Làm việc vài tiếng rồi ăn chơi xả láng cả năm.”

Chôm và Chĩa rón rén tiến đến lối vào của ngôi nhà bẽ thế, sang trọng ở Emden-Uphusen. Trước tiên, Chôm soi đèn lên cánh cửa ra vào rồi mới cẩn thận ngó quanh. “Mày có chắc mình tìm đúng nhà không?”, Chôm thì thào. “Tao không muốn vào nhầm nhà lần nữa đâu.”

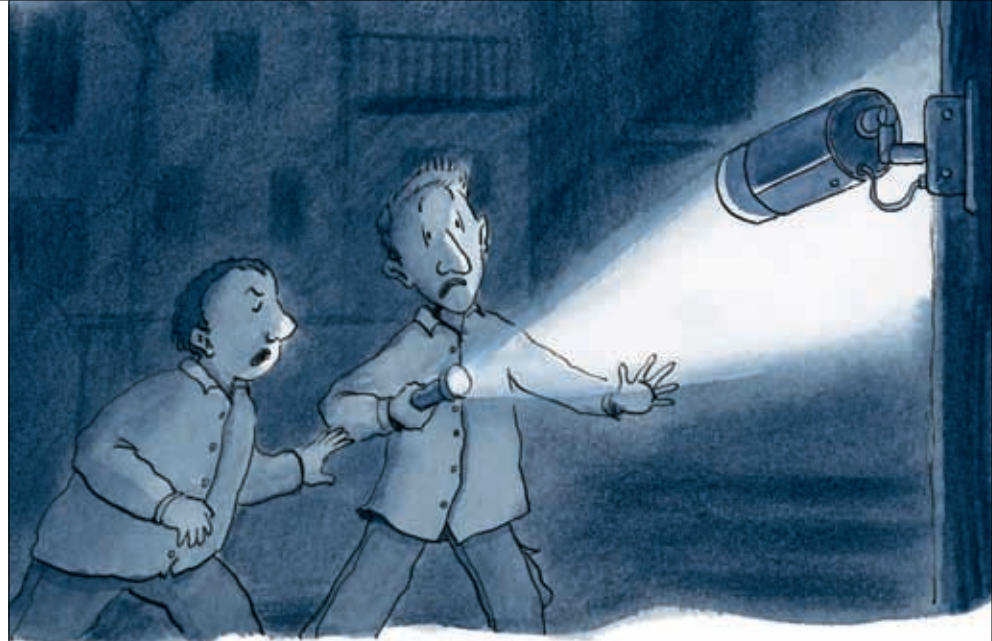
Chĩa gõ ngón tay trở lên bảng tên chủ nhà. “Freitag!”, hần nói. “Rành rành ra đây này. Không phải thứ Hai, thứ Ba, thứ Tư hay thứ Năm, mà là thứ Sáu!⁽¹⁾”

Chôm rọi đèn vào một cái camera gắn ngay phía trên lối vào. “Tuyệt vời. Thế cái này là cái gì hả?” Chĩa phẩy tay một cách chán nản. “Sếp Lỗ bảo hệ thống chống trộm ở đây chỉ là đồ giả thôi.”

“Hả? Sao lại thế?” Chôm hỏi.

“Để hù những thằng ngu như mày chứ sao. Nói thật, lão Freitag này quá keo kiệt để chi tiền cho một hệ thống báo động chính hiệu. Nào, đi vào thôi.”

(1) Freitag trong tiếng Đức nghĩa là thứ Sáu (Tất cả chú thích đều của người dịch).

Có một ngón mà Chôm rất thạo: phá khóa gần như không gây tiếng động. Dụng cụ của hần là một đoạn dây thép uốn cong.

“Lần này nhất định là lần cuối đây nhé, hiểu chưa Chĩa?”

“Rồi, rồi!” Chĩa càu nhàu và chỉ vào cửa sổ đang mở. “Giúp tao leo vào trong. Làm thang cho tao.”

Chôm cúi xuống và đan những ngón tay vào nhau. Chĩa đặt bàn chân trái vào giữa hai bàn tay Chôm, nhún mình lên rồi đặt nốt chân phải lên vai đồng bọn.

Mặt nhăn nhúm vì đau, Chôm rên rỉ. “Mày tăng cân hay sao thế, thằng béo kia? Giời ơi, cẩn thận một tí chứ. Tao có phải cái cầu thang đâu.”

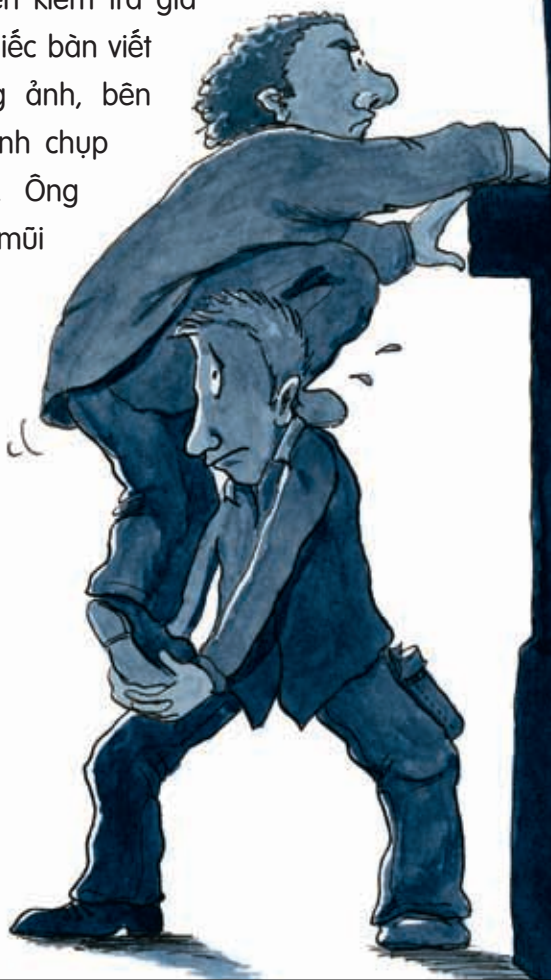

Một lát sau, Chia đã đứng trong hành lang rộng rãi của tòa nhà. Hấn cúi xuống, chìa tay cho Chôm.

“Nắm lấy, tao kéo mày lên.”

Chôm gần như không đứng thẳng lên được: “Lung tao... Tao sắp quá tuổi làm mấy trò này rồi.”

Hai tên trộm nhẹ nhàng lén vào phòng khách tối om. Chôm soi đèn kiểm tra giá sách. Trên một chiếc bàn viết cũ là một khung ảnh, bên trong lồng bức ảnh chụp gia đình Freitag. Ông bố và bà mẹ mặt mũi

tươi tỉnh nhìn thẳng vào ông kính. Đứa bé trông vô cùng rạn rỡ, môi nở nụ cười khiến người khác cũng muốn cười theo. Chôm thốt lên: “Tao tự hỏi, hồi còn nhỏ tao có vui tươi như thế này không. Tao chẳng nhớ gì cả.” Chia thì thào: “Chắc chắn hồi ấy mày cũng khó chiều chả khác gì bây giờ. Mau tìm mớ đồ trang sức thôi. Lão Lỗ đã bảo, cái két giấu đằng sau bức tranh ngọn hải đăng.”

Chôm than thở: “Hết sảy. Sếp tụi mình thông minh quá đi. Bức tranh nào ở đây chả có ngọn hải đăng.”

“Chắc họ sưu tập mấy thứ vớ vẩn này!” Chia đế vào. Cả hai bắt tay vào tháo các bức tranh từ trên tường xuống.

Chôm bắt đầu nhún từ chân này sang chân kia một cách kì quặc. “Tao nghĩ, tao phải đi tè cái đã.”

Chia lắc đầu. “Sao lại ngay lúc này cơ chứ!”

“Giờ ời, tao sắp ra quần đến nơi rồi đây này!” Chôm kêu. “Mày biết toa lét ở đâu không?”

Chia gỡ một bức tranh xuống và nhún vai. “Tao thì biết cái quái gì. Họ có mời tao đến uống trà bao giờ đâu. Để cái đèn pin lại đây.”

Chôm nhẹ chân bước qua hành lang tối om, mò mẫm tìm toa lét. Chỉ có ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn đường hắt vào từ bên ngoài.

Cuối cùng Chia cũng tìm thấy cái kết. Hắn xoa hai bàn tay rồi nhập dãy số mà sếp Lô đã tiết lộ cho.

Thế nhưng hắn không chắc lão sếp đã bảo “ba lần sáu” hay “sáu lần ba”. Hắn cố mở kết trong tuyệt vọng. Từ hồi còn đi học, hắn đã kém khoản ghi nhớ các con số hay làm tính nhẩm. Đáng sợ nhất là các bài toán có lời văn. Trong khi đang loay hoay với dãy số, bỗng hắn nghe thấy một tiếng hét phát ra từ trong phòng tắm. Chôm loạng choạng quay trở lại phòng khách, mặt mũi thất thần. “Có một đứa con gái bị trói nằm đó.”

“Đâu?” Chia hỏi.

“Ý mày là sao?” Chôm mĩa mai. “Trong tủ lạnh hả? Hay là trong lò vi sóng? Không, trong phòng tắm, đồ điên!”

Chôm vẫn cần phải đi vệ sinh, nhưng hắn không dám hành sự trong khi cô gái bị trói vẫn còn ở đó. Chia không mấy quan tâm và cho rằng đó là một trò đùa. “Thế thì sao?” Hắn hỏi. “Cô ta đã nói gì?”

“Nói khỉ gì được!” Chôm giải thích. “Miệng cô ta bị dán băng dính.”

